

доглядності та безпритульності, вчиненню дітьми правопорушень.

Необхідно зазначити, що для підвищення ефективності взаємодії співробітників Національної поліції з управліннями служби у справах дітей з надання допомоги та захисту постраждалим дітям від насильства в сім'ї потрібно впровадження нових форм і методів попередження правопорушень пов'язаних з насильством в сім'ї, удосконалення правової основи їх діяльності, яка багато в чому не відповідає вимогам часу. Тому необхідним є не просто її вдосконалення, а якісно нове оформлення.

Використані джерела:

1. Наказ Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту та Міністерства внутрішніх справ України № 3131/386 від 07.09.2009 «Інструкція щодо порядку взаємодії структурних підрозділів відповідальних за реалізацію державної політики щодо попередження насильства в сім'ї, служб у справах дітей, центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та відповідних підрозділів органів внутрішніх справ з питань здійснення заходів з попередження насильства в сім'ї». Режим доступу : // zakon.rada.gov.ua.

2. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку розгляду заяв та повідомлень про вчинення насильства в сім'ї або реальну його загрозу» від 26 квітня 2003 р. № 616. Режим доступу : // zakon.rada.gov.ua.

3. Закон України «Про попередження насильства в сім'ї» від 15.11.2001р. Режим доступу : // zakon.rada.gov.ua.

4. Наказ МВС від 19.12.2012 № 1176 «Про затвердження Інструкції з організації роботи підрозділів кримінальної міліції у справах дітей». Режим доступу : // zakon.rada.gov.ua.

5. Закон України « Про Національну поліцію» // Відомості Верховної Ради (ВВР),2015,№4041,ст.379. Режим доступу://http://zakon3.rada.gov.ua /laws/show/580-19

6. Постанова КМУ від 30.08.2007 № 1068 «Про затвердження типових положень про службу у справах дітей». Режим доступу : // http://zakon3 .rada.gov.ua/laws/ show/1068-2007-%D0%BF

Тимофєєв Володимир Павлович,
старший викладач кафедри тактико-спеціальної
підготовки Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Денисенко Євгенія Миколайовна
курсант факультету підготовки
фахівців для органів досудового розслідування,
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**ЗАСТОСУВАННЯ СПЕЦЗАСОБІВ ПОЛІЦІЄЮ
ЯК ОДИН ІЗ ВИДІВ ПРИМУСОВИХ ЗАХОДІВ**

На даному етапі державотворення дуже гостро стоїть питання припинення масових порушень громадського порядку, де важливу роль відіграє можливість застосування поліцейськими заходів, спрямованих на припинен-

ня правопорушень. Поліцейські для виконання покладених на них обов'язків з охорони прав та свобод людини, охорони громадського порядку та найбільш цінних для суспільства відносин наділені виключними повноваженнями. Такий перелік основних повноважень визначається у законодавчому порядку, а саме ст. 23 Закону України «Про Національну поліцію», для виконання яких поліцейський уповноважений застосовувати адміністративно-примусові заходи. Серед таких заходів найвищу сходинку посідають заходи примусу, адже саме вони є найбільш ефективними для припинення правопорушення. Заходами примусу є сукупність дій та прийомів, визначених законодавством України, які обмежують права та свободи людини і спрямовані на виконання поліцейськими покладених на них державою повноважень. «Поліція під час виконання повноважень, визначених законом України «Про Національну поліцію» уповноважена застосовувати такі заходи примусу:

- фізичний вплив;
- застосування спеціальних засобів;
- застосування вогнепальної зброї» [1].

В умовах припинення масових порушень громадського порядку, ми вважаємо, найбільш пропорційним поліцейським заходом є застосування спецзасобів.

При виконанні службових обов'язків, захисту публічного порядку та безпеки, боротьби зі злочинністю поліцейський має право застосовувати спеціальні засоби, визначені законодавством України. Законодавство не містить режиму використання спеціального засобу, вказуючи на можливість їх застосування виключно за призначенням [2, с.170].

Спеціальні засоби як поліцейські заходи примусу - це сукупність пристроїв, приладів і предметів, спеціально виготовлених, конструктивно призначених і технічно придатних для захисту людей від ураження різними предметами (у тому числі від зброї), тимчасового (відворотного) ураження людини (правопорушника, супротивника), пригнічення чи обмеження волі людини (психологічної чи фізичної) шляхом здійснення впливу на неї чи предмети, що її оточують, з чітким регулюванням підстав і правил застосування таких засобів та службових тварин [1].

На даному етапі формування демократичних держав та поширення гуманістичних засад застосування спецзасобів є більш доцільним, адже їх застосування має на меті тимчасове обмеження прав і свобод людини шляхом здійснення певного впливу (фізичного або психічного), тобто уникнення нанесення суттєвої шкоди правопорушнику, у той час, як застосування вогнепальної зброї є крайнім заходом примусу і вимагає активних дій поліцейського.

Необхідно зазначити, що поліцейський захід примусу (рівно як і превентивний) застосовується виключно з метою виконання повноважень поліції і повинен бути законним, необхідним, пропорційним та ефективним. Порядок застосування превентивних та примусових заходів здебільшого регулюють

норми адміністративного права, що включають норми законодавства або адміністративно-правові норми актів виконавчих органів [3, с.175].

Законодавством визначається ряд спеціальних засобів, призначених для забезпечення публічного порядку, а статтею 45 закону України «Про Національну поліцію» регламентується загальний порядок їх застосування. Таким чином, законодавець обмежує правоохоронців у неправомірних діях під час застосування спеціальних засобів.

Отже, застосування спеціальних засобів як однієї із складових заходів примусу є досить ефективним явищем саме під час припинення громадських правопорушень, адже являє собою сукупність заходів, спрямованих на припинення правопорушення і мінімізацію спричинення шкоди особі.

Використані джерела:

1. Закон України «Про Національну поліцію» від 02. 07. 2015 р. № 580-VIII / (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 40-41, ст.379)
2. Науково-практичний коментар розділу IV «Повноваження поліції» та розділу V «Поліцейські заходи» Закону України «Про національну поліцію» : науково-практичний коментар / кол. авт. – Х. : Право, 2016. – 178 с.
3. Чернуха К.С. Забезпечення прав громадян при застосуванні поліцейських заходів працівниками Національної поліції. / [електронний ресурс]. – Режим доступу: http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/123456789/425/Nac_policiya_Ukr_2015.pdf?sequence=1&isAllowed=y

Гіденко Євген Сергійович
викладач кафедри тактико-спеціальної
підготовки Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СТАНОВЛЕННЯ В УКРАЇНІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Реформування правоохоронних органів відзначається певними труднощами, пов'язаними з необхідністю здійснення даної процедури у дуже стислі строки і значної «політизації» цього процесу. Тим більший науковий інтерес уявляє процес реформування поліції, тим більше він для діючих практичних працівників і викликає певний резонанс у суспільстві. Серед таких сумнозвісних подій, пов'язаних з вогневим контактом поліцейських: поранення сторонньої особи в автомобілі, затримання патрульними поліцейськими за порушення правил дорожнього руху[1] та «розстрілів» поліцейських у різних містах України.[2]

На сьогодні у складі поліції функціонують: 1) кримінальна поліція; 2) патрульна поліція; 3) органи досудового розслідування; 4) поліція охорони; 5) спеціальна поліція; 6) поліція особливого призначення, а також можуть утворюватися науково-дослідні установи та установи забезпечення (ч. 3, 4